

บทนำ

ณ เวลานี้เฉษฐาไม่ค่อยจะสบอารมณ์สักเท่าไรรกับการติดอยู่ในลิฟท์สองต่อสองกับผู้หญิง ใจว่าเขาจะผิดปกติเป็นพวกชอบไม่ป่าเดียวกันหรืออะไร เพราะเขาก็คบหาผู้หญิงมาหลายคนแล้ว แต่ที่เขาไม่ชอบใจเอาเสียเลยก็น่าจะเป็นเพราะผู้หญิงคนนี้ไม่ใช่ผู้หญิงธรรมดาทั่วไปนะสิ... ร่างบางที่โอบอ้อมไปมาพร้อมกับกลิ่นแอลกอฮอล์ที่โชยมาเตะจมูกเขานั้นไม่บอกก็รู้ว่าเธอกำลัง 'เมา'

เขานึกกันดำตัวเองอยู่ในใจที่บ้าทำงานล่วงเวลาเสียจนเมื่อมองนาฬิกาอีกทีก็ปาเข้าไปครึ่งชั่วโมงแรกของวันใหม่แล้ว ร่างกายของเขาอ่อนล้าจนอยากจะกลับบ้านไปอาบน้ำนอนให้สบาย ไม่ใช่มาติดแหง็กอยู่ในลิฟท์กับผู้หญิงขี้เมาสองต่อสองแบบนี้!

"หือ... อารายอะ ลิฟท์ค้างเธอเนี่ย" ขอบคุณพระเจ้าที่เธอยังมีสติพอที่จะรับรู้โลกภายนอกได้บ้าง

"ยามบอกว่าไฟดับ รออีกสักพักลิฟท์ก็จะเป็นปกติ..." เขาหันไปบอกเธอแล้วพ่นลมหายใจออกมายาวๆ อย่างน้อยก็ยังดีที่พัดลมระบายอากาศในลิฟท์ยังทำงานอยู่ ไม่อย่างนั้นคงทรมาณพิลึก

แล้วจู่ๆ ผู้หญิงตรงหน้าก็ทรุดตัวลงนั่งกับพื้นและคันอะไรุกกัก
ในกระเปาะสะพายใบโตของเธอ สักพักเธอก็หยิบซองขนมขบเคี้ยวออก
มาแกะกินหน้าตาเฉย

"มองอะไรละคุณ อยากกินหรือ เอาใหม่ละ" เธอว่าพลางยื่น
ถุงขนมให้กับเขาพลางบ่นงึมงำ "คอยดูเถอะไอ้บ้าวิทย์ ถ้ารุ่งนี้ฉัน
ปวดหัวเพราะเมาค้างล่ะก็ แก่โดนแน่ อ้าว มองอะไรอีกละคุณ กินสิ
กิน"

มีคนเคยบอกเขาว่าถ้าคนเมาพูดอะไรอย่าขัด แต่ให้นิ่งๆ และ
ทำตามก็จะดีขึ้นเอง ซึ่งเจษฎาเองก็เห็นด้วยกับคำพูดนี้เป็นอย่างดี เขา
จึงล้วงขนมในถุงนั้นมาสองชิ้นและโยนเข้าปากเคี้ยวเพื่อให้มันจบๆ ไป

"เฮ้อ...จะติดอีกนานใหม่น้า..." สาวซีเมาเป็นออกมาเบาๆ แล้ว
พึงศีรษะกับผนังลิฟท์

"คงไม่นานหรอก ก็มีคนที่ติดอยู่ในนี้ตั้งสองคน เขาคงไม่อยู่เฉยๆ
หรอกคุณ" นำแปลกที่ผู้หญิงคนนั้นก็กลับทำท่าวางเฉยในสถานการณ์
แบบนี้ได้ นี่ถ้าเป็นผู้หญิงคนอื่นๆ ที่เขาเคยรู้จักแล้วล่ะก็...ไม่มีเสีย
ห rokokที่จะนั่งขัดสมาธิและเอาศีรษะพึงผนังลิฟท์ด้วยท่าทางสบายๆ
แบบนี้

เธอพยักหน้าอย่างเห็นด้วยกับคำพูดของเขา ก่อนจะอ้าปากหา
แบบไม่ท้วงสวย

"ถ้าอย่างนั้นฉันขอกลับสักงีบก่อนนะ ถึงขั้นยี่สิบห้าเมื่อไหร่
รบกวนคุณปลุกฉันด้วยก็แล้วกัน" พอพูดจบเธอก็หลับตาและ
กอดกระเป๋าใบโตไว้แน่นโดยไม่สนใจเจษฎาที่ยืนตะลึงกับพฤติกรรม
ของเธอเลยแม้แต่หน่อย

"เวรกรรม ร้อนก็ร้อน อากาศก็น้อย นอนไปได้ยังโงะเหนีย"
ชายหนุ่มบ่นพลางส่ายหัวให้ตัวเอง เฮ้อ...กลับบ้านก็ดีก็ เพลียก็เพลีย
ยังต้องมาติดอยู่ในลิฟท์กับยัยซีเมานี่อีกเธอเหนีย!!!

เจษฎากระลับกระส่ายได้ไม่ถึงห้านาที ลิฟท์เจ้าปัญหาก็เลิกเกร และพาผู้โดยสารขึ้นไปยังชั้นที่ต้องการแต่โดยดี และไม่รู้ว่าเธอโชคดี หรือเขาโชคร้ายกันแน่ เพราะชั้นยี่สิบห้าที่เธอว่านั่นมันเป็นชั้นเดียวกับห้องพักของเขาด้วย

"คุณ...เฮ้ย คุณ ตีนลิ" เจษฎาพยายามปลุกผู้หญิงขึ้นมาคนนี้อยู่ วิธีละมุนละม่อม แต่ดูเหมือนไม่มีที่ท่าว่าเธอจะตื่นแต่อย่างใด เขาเริ่มกุมขมับเพราะประตูลิฟท์จะปิดอยู่รอมร่อแล้ว ส่วนคนที่หลับก็หลับอยู่อย่างนั้นต่อไป...ชายหนุ่มก็ตรึมฝึปากตัวเองด้วยความหนักใจ แล้วก็ตัดสินใจลากเธอออกมานอกลิฟท์ก่อน และเมื่อรอดพ้นจากการค้างอยู่ในลิฟท์เป็นรอบที่สอง เขาก็เริ่มปลุกเธอให้ตื่นด้วยวิธีที่แรงขึ้น

"คุณ...ตื่นได้แล้ว กลับไปนอนห้องของคุณเสี่ยสิ อย่ามานอนตรงนี้" เขาพูดพร้อมกับเขย่าแขนเธอ แรงพอที่จะปลุกคนขึ้นมาให้ปรี๋ ตาขึ้นมามองเขาได้

"อาราย...ถึงแล้วหรือ"

"ก็ถึงแล้วนะสิ เอาล่ะ ลุกได้แล้ว ผมเองก็อยากจะกลับไปนอนเสี่ยที่เหมือนกัน" เจษฎาไม่พูดเปล่า เขาจุดแขนแม่คนขึ้นมาให้ยืนขึ้นด้วย แต่นั่นดูเหมือนจะทำให้ยิ่งแย่เข้าไปใหญ่ เพราะคนเมาทรงตัวได้ไม่ตึกและทำท่าจะเซล้มลงไปอีกรอบถ้าเขาไม่เข้าไปดึงแขนเธอไว้เสี่ยก่อน

"เป็นสาวเป็นนางแท้ๆ เม้าหย่าไปอย่างนี้ได้ยังไงกัน"

สาวขึ้นมาหันขวับและดันตัวออกห่างทันทีหลังจากได้ยินเขาพูด และถึงแม้ว่าจะยืนได้ไม่มั่นคงนัก แต่ดวงตาของเธอก็ตัวดมองเขาอย่างหาเรื่อง

"แล้วคุณเป็นพ่อฉันหรือไปถึงได้มาบนแบบนี้ สมัยนี้มันหมดยุคจำกัดลิติสตริกกันแล้วละ อายุก็ยังไม่มากแท้ๆ แต่หัวโบราณชะมัดตายด" เธอรวด่าเขาเป็นไฟด้วยน้ำเสียงอ้อแอ้ก่อนที่จะยึดตัวให้ตรงที่สุดเท่า

ที่จะทำได้พร้อมกับขีดหน้าขึ้น

"แต่ถึงยังไงก็ขอบคุณที่ช่วยปลุกฉัน ไปล่ะ"

แล้วเธอก็สะบัดหน้าพริตเดินจากเขาไปแบบไม่ตรงนัก (เมาแท้ๆ ยังทำท่าอวดดีอีก แฮ่) ปล่อยให้เงษฏายืนตะลึงมองตามหลังเธอไปด้วยความรู้สึกที่บอกไม่ถูกว่าจะหัวเราะหรือจะร้องไห้ดี

'ผู้ชายหัวโบราณ' นี่เขาเป็นอย่างไรที่เธอพูดจริงๆ นะเธอ แค่เพียงไม่เห็นด้วยกับการที่ผู้หญิงเมาแค่นี้เนียนะ เขาครุ่นคิดกับตัวเองงงๆ (คนเขียนกึ่งงงด้วย) โดยไม่ได้รู้ตัวเลยว่าเขายังเก็บเอาเรื่องนี้ไปคิดต่อแม้กระทั่งในฝัน!

บทที่ 1

"ผมรักคุณ...แต่งงานกับผมนะครับ..." ชายหนุ่มรูปหล่อปานเทพบุตรกล่าวด้วยน้ำเสียงหวานซึ่งก่อนจะบรรจบสวมแหวนโคตรเพชรเม็ดเท่าอัลมอนต์ลงบนนิ้วนางข้างซ้ายของวิซซาดา ปรภายเพชรที่กระทบกับแสงไฟนั้นเจิดจ้าเสียจนคนโดนสวมแหวนแทบอยากจะทำเอาน้ำกาการองแสงของช่างเชื่อมเหล็กมาสวมเพื่อป้องกันไม่ให้ตาบอดไปเสียก่อน

หญิงสาวบิดตัวไปมาด้วยความเขินอาย แม้ในใจลึกๆ จะอยากวิ่งรอบสนามฟุตบอลพร้อมกับทำท่าขึ้นนิ้วขึ้นฟ้ากระดิกไปมาเหมือนตอนที่โรนัลโดทำแฮททริกได้

"คะ...ยินดีเป็นอย่างยิ่ง" แล้วเธอก็เงยหน้าพร้อมกับเผยอริมฝีปากเมื่อพ่อเทพบุตรสุดหล่อของเธอโน้มหน้าเข้ามา แต่ก่อนที่อะไรจะเกิดขึ้นก็มีเสียงอินโทรเพลงที่คุ้นเคยเป็นอย่างดีดังแว่วๆ

บัวลอย...เจ้าเพื่อนยาก ทำไมจากข้าเร็วเกินไป บัวลอยไปอยู่ที่ไหน เคยรู้บ้างไหม โทษาคิดคำนึง...ถึงบัวลอยย

แหม อะไรจะเป็นใจขนาดนี้ ขนาดน้ำแฉ็ด คาราวายังมาร้อง

เพลงฉลองให้กับเธอเซียวหรือ หญิงสาวกระหึ่มในใจ

แต่ดูเหมือนพอสุดหล่อของเธอจะไม่แฮปปี้ด้วย เพราะเขาขยับ
ออกห่างพร้อมกับขมวดคิ้วมุ่น

"คุณชอบฟังเพลงของคาราบาวหรือ โอ้...ไม่...ผมรับไม่ได้..." เขา
ว่าพลางรูดแหวนโคตรเพชรออกจากนิ้วนางของเธอ

"เราคงเข้ากันไม่ได้...ลาก่อน" แล้วร่างของชายหนุ่มก็จางหายไป

"ม่ายน้ำ..." เขาแหวนมาก่อนนหน...วิซซูดาคะโจนเข้าหาร่างที่กำลัง
จะจางหายไป แต่แล้ว...พื้นข้างหน้านั้นก็กลับกลายเป็นเหวลึกและเธอ
กำลังจะตกลงไป...

โครม!!!

เมื่อวิซซูดาลืมตาขึ้นมาก็พบว่าตัวเองนอนอยู่บนพื้นห้อง ขาข้าง
หนึ่งยังคงพาดอยู่บนเตียง สภาพผ้าห่มที่พันอุนงตุงนั่งบนร่างของเธอ
นั้นทำให้รู้ว่าเหตุการณ์เมื่อก็เป็นแค่ฝันไป เว้นเสียแต่เพลงบัลลอยที่
ยังคงดังกรอกหูเธออยู่นั้นแหละที่เป็นของจริง วิซซูดาย่นจมูกกับ
ความฝันบ้าง ที่นานๆ จะหลอกหลอนเธอทีหนึ่ง ก่อนที่จะตะกาย
ขึ้นไปบนเตียงเพื่อรับโทรศัพท์มือถือที่ยังคงส่งเสียงเพลงบัลลอยของ
คาราบาวออกมาไม่ได้ขาด

"ฮาโหล..." น้ำเสียงของเธอที่ตั้งมาตามสายบอกให้คนปลายทาง
รับรู้ว่าคนที่พูดยังไม่ตื่นตื่นนัก

"เฮ้ย! จะเก้าโมงอยู่แล้ว ยังไม่ตื่นอีกหรือวะดา"

เพียงเท่านั้นแหละ คนที่ทำอย่างไม่ตื่นก็กระเด็นตัวออกจากเตียง
ทันทีแล้วกุมศีรษะพร้อมกับร้องโอย เมื่อรู้สึกเหมือนกับใครเอาอะไร
หนักๆ มาถ่วงศีรษะและเอาคีมใหญ่ๆ มาหนีบขมับเธอเอาไว้

"โอย..."

"แน่ะ...เสียงอย่างนี้แสดงว่าแสงก็เหล้าละสิแกอะ" คนปลายสาย

รีบแย่งเข้าทันทีแบบไม่ต้องบอก

"ไม่ต้องปากมากเลยไอ้วิทย์"

"เออ...อย่าเพิ่งตำ วันนี้มีประชุมบริพงานของเดือนนี้นะ แกลิมไปแล้วหรือยัง"

"ไม่ลืมหรอกหน้า ขอเวลาครึ่งชั่วโมงแล้วฉันจะรีบไป"

"เออ...ยังรีบมากี่แล้วกัน"

พอสิ้นสุดการสนทนา วิชชูดาก็โยนโทรศัพท์มือถือเครื่องจิวลงบนเตียงก่อนจะแผ่นแผ่นลิวไปเข้าห้องน้ำและจัดการธุระส่วนตัวให้เรียบร้อยอย่างรวดเร็วชนิดทำลายสถิติโลก ลักพักก็วิ่งออกมาเปิดตู้เสื้อผ้าและค้นเสื้อกับกางเกงมากองไว้บนเตียง ใช้เวลาไม่ถึงสิบนาทีเธอก็คว้ากระเป๋าและแผ่นออกไปอย่างรวดเร็วโดยไม่ลืมหรอกประตูห้องให้เรียบร้อยก่อน

ด้วยความโชคดีที่สถานที่ทำงานของวิชชูดาวอยู่ไม่ไกลจากอพาร์ทเมนต์ที่เธอพักมากนัก ประกอบกับระบบขนส่งมวลชนอันสุดแสนจะทันสมัยของเมืองกรุงอย่างรถไฟฟ้าใต้ดินก็ทำให้เธอถึงที่หมายในเวลาสิบห้านาที เพราะฉะนั้นพาหนะที่มีชื่อสามัญวารถยนต์จึงกลายเป็นสิ่งไม่จำเป็นของเธอไปโดยปริยาย

วรวิทย์มองเพื่อนสาวที่มาในชุดเสื้อกล้ามเข้ารูปสีดำสไตร์สปอร์ตเกิร์ลซึ่งเข้ากันได้ดีกับผ้าคาดผมอันใหญ่เบ้งแบบที่พวกเด็กแร็ปใส่กัน แถมขายาวๆ นั่นก็ดูยาวกว่าเดิมเพราะกางเกงยีนส์ขาว โดยรวมแล้วยิ่งทำให้ร่างสูงเพรียวของคู่หูของเขาดูบอบบางกว่าเดิมถนัดตา

แต่ถึงจะดูคล้ายเด็กฮิปฮอปสักเท่าไร แต่ท่าวิ่งกระหืดกระหอบราวกับนกวิ่งมาราธอนแถมยังแบกกระเป๋าใบโตมาอีกด้วย ทำให้มองผาดๆ แล้วพานคิดว่าป็นเด็กแบกข้าวสารมากกว่าเด็กฮิปฮอปไปเสียได้ แต่แล้วความคิดของวรวิทย์ก็หยุดแค่นั้นเมื่อ...

"ไอ้วิทย์ แก่ตาย!"

วรวิทย์เอนตัวหลบแขนพอมๆ ที่กางออกมาข้างหนึ่งหมายจะพาดลาคอด้วยท่า 'ครอสไลน์' แบบที่นักมวยปล้ำชอบทำกัน แต่ก็ไม่พ้นเพราะโดนกระเป่าของวิชชูดากะแทกตรงพุงเสียจนต้องไปนอนจุกอยู่กับพื้น

"อะไรของแกวะไอ้ตา ใจคอจะฆ่าคู่หูแต่เข้าเชียวหรือไง" คนที่ลงไปนอนกองบนพื้นปนกับคนที่ยืนจังก้าชูแขนขึ้นห้องฟ้าประหนึ่งอันเดอร์เทคเกอร์* จับเดอะร็อค** กัดจนหน้าสามได้อย่างไรอย่างนั้น

"ก็ที่ฉันต้องเมาค้าง ต้องตื่นสาย มันเป็นเพราะใครกันละยะ!"

"ก็ฉันไม่ได้ขอให้แกไปนั่งกึ่งด้วยสักหน่อย แกเสนอตัวเองนี่หว่า"

ยิ่งเห็นเพื่อนเถียง วิชชูดาก็ยิ่งอยากจะลงมือให้เหยียมโหดขึ้น

"อ้อเหอ..." หญิงสาวร้องเสียงยานคางพร้อมกับขยับเข้ามาใกล้

"แกบอกว่าจะฉันเสนอตัวเองใช่ไหม"

น้ำเสียงของคนพูดเย็นเยียบเสียจนคนได้ยินชักหนาวๆ

"ก็...ก็เอออะดิ"

วิชชูดากแล้งทำหน้าที่บ่วงเบ้าทั้งที่ในใจนั้นกระที่บคนตรงหน้าตายไปแล้วประมาณห้ารอบ

"เอ...แล้วเมื่อคืนใครกันหน้า...ที่ทำหน้าเหมือนกับบอมบ์พริกมาทั้งวันแล้วชวนฉันไปกึ่ง แถมพอกึ่งแล้วก็คร่ำครวญเรื่องน้องเซอริอะไรนั้นว่ามีก็กินอกใจแก ฉันเลยต้องปลอบใจเกือบทั้งคืนจนเหล้าหมดไปสองขวดนะ แกพอจะรู้ไหมว่าไอ้บ้านั้นเป็นใคร หา!"

ลักษณะการพูดและท่าทางคุกคามของเพื่อนสาวทำให้วรวิทย์กลืนน้ำลายอย่างฝืดคอ ก่อนจะเริ่มมองหาทางหนีทีไล่

"ง่า...แบบว่า..."

* Undertaker คือ ฉายาของนักมวยปล้ำชื่อดังคนหนึ่งที่มีบุคลิกชอบแต่งตัวเป็นสัปเหร่อและแบกโลงศพขึ้นเวที

** The Rock คือ นักมวยปล้ำชื่อดังของอเมริกา ปัจจุบันผันตัวไปเป็นดารากาฬยนตรีบู๊แอ็คชั่นของฮอลลีวูด